

HỒI THỨ SÁU

VẾT CHÂN NHỎ NHẮN TRÊN BỤC ĐÁ

Độc Cô Sách nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng chàng mới nghĩ ra được một người. Người đó là Lăng Tiêu, bang chủ của Trúc Chi bang là một trong sáu vị võ lâm tôn chủ, đã giả bộ bị Ôn Băng cầm giữ.

Sự thật Lăng Tiêu đại hiệp, tuy có tiếng là bang chủ, nhưng vì tính tình kỳ lạ, không ưa danh lợi, giao hết công việc của Trúc Chi bang cho phó bang chủ Hứa Triều Dương phụ trách, còn vị đại hiệp ấy thì một mình ở trong Vạn Hốt Bình trên núi Đô Dương, chỉ đem theo một tên đệ tử cứng tên là Cổ Tòng Thanh thôi. Hai thầy trò ở đó sống một cuộc đời ung dung an nhàn, không khác gì thần tiên vậy.

Độc Cô Sách nghĩ đến chỗ ở của Lăng Tiêu ở cách núi Câu Lưu không xa mấy, chàng liền đi ngay đến Vạn Hốt Bình ở núi Đô Dương tức thì.

Vạn Hốt Bình ở ngay lưng chừng núi Đô Dương, phía trước mặt có hàng nghìn ngọn núi trông như vô số triều thần cầm hốt đứng chầu quanh. Trên Vạn Hốt Bình lại có thác nước và hang động rất cổ kính, đâu đâu cũng có những tảng đá quái dị, những cây thông cổ thụ dị hình, cảnh sắc nơi đây quả thật tuyệt đẹp.

Trước khi Độc Cô Sách tới nơi, Lăng Tiêu đang ngồi đánh cờ với một ông già để râu dê mặc áo dài màu đồng cổ, tay cầm hai trái cầu, một đen một trắng, cứ xoay tít hoài.

Bất cứ người nào quen thuộc tình thế của võ lâm lúc bấy giờ, chỉ xem cái áo màu đồng cổ của ông già kia cũng đoán ra ngay ông già đó chính là Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, không thuộc một môn phái nào hết.

Cổ Tòng Thanh, đồ đệ cứng của Lăng Tiêu là một thiếu niên anh tuấn, đang khoanh tay đứng cạnh bàn cờ, mỉm cười nói:

-Công sư thúc, ván cờ này của sư thúc có lẽ sẽ bị thua đến nơi rồi.

Công Dương Thọ trợn tròn xoe đôi mắt làm giả bộ giận dữ hỏi:

-Thằng nhỏ này biết gì nào! Bàn cờ này của lão phu tuy đã bị bế tắc mất một nửa, nhưng lão phu vẫn có thể lợi dụng nơi chính giữa để tạo nên tai kiếp mà tìm lối thoát.

Lăng Tiêu nghe thấy Công Dương Thọ nói như vậy, thở dài một tiếng lắc đầu đáp:

-Ván cờ này có thể tạo nên tai kiếp để cầu sống được, nhưng còn tai kiếp vị lai của võ lâm thì biết đến bao giờ mới dẹp hết được.

Công Dương Thọ vội nhìn Lăng Tiêu hỏi:

-Lão Lăng Tiêu, tai kiếp vị lai của võ lâm mà lão vừa nói là tai kiếp nào?

-Hôm nọ, phó bang chủ của bốn bang tới đây thăm đệ, có nói tới một người đi sâu vào trong Miêu Cương mới biết được một tin bí mật. Tin ấy chính là đại hung tà mà ba mươi năm trước bị Đại Bi Tôn Giả, Nam Môn Vệ với các vị tiền bối anh hiệp hiện giờ đa số đã thành tiên đạo, diệt trừ ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân, sau đấy chúng rớt xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng. Ngờ đâu hiện giờ có sáu tên chưa chết.

Công Dương Thọ nghe nói kêu "hự" một tiếng, rồi cau mày hỏi:

-Tin tức này quan trọng thật. Nếu võ công của sáu tên ma đầu ấy chưa bị huỷ, nay chúng tái xuất thế, mà Đại Bi Tôn Giả đã quy ẩn, còn Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ không biết đã quy tiên đạo hay chưa? Như vậy phen này trong võ lâm thế nào cũng bị bọn ma đầu ấy làm đảo lộn hết không sai?

-Không những võ công của bọn ma đầu ấy chưa bị tiêu huỷ, mà nghe nói phen này chúng tái xuất thế lại còn muốn khôi phục lại cái tên chín đại hung tà năm xưa nữa.

Công Dương Thọ ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi tiếp:

-Bây giờ chúng chỉ còn lại có sáu người, chẳng lẽ chúng có thể làm cho ba tên đã chết hoàn hồn phục sinh được hay sao?

-Tất nhiên người chết thì không thể nào sống lại được. Nhưng chúng định tìm người khác để bổ sung vào ba chỗ khiếm khuyết đó.

-Chúng định lôi kéo ai vào để bổ túc ba chỗ đã khuyết ấy?

-Nghe nói Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương với Kim Phiến thư sinh Giang Tử Kỳ hai người vào Trung Nguyên để tìm kiếm người xứng đáng bổ túc vào ba chỗ khuyết ấy.

Công Dương Thọ đảo ngược đôi người một vòng, rồi cau mày lại nói tiếp:

-Có lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu với Điền Thúy Thúy hai người sẽ bị chúng tuyển chọn cũng nên?

-Hai tên ma đầu đúng là người lý tưởng của chúng, nhưng chưa biết chúng đã gặp nhau chưa? Nếu chúng liên tay hợp sức với nhau thì trận tai kiếp vị lai của võ lâm này...

Nói tới đó, cả hai vị kỳ hiệp cùng quay đầu nhìn về phía bên cạnh Vạn Hốt Bình, rồi Lăng Tiêu lên tiếng hỏi:

-Vị cao bằng quý khách nào giáng lâm Vạn Hốt Bình của lão phu thế?

Lời nói của ông ta vừa dứt thì đã thấy Độc Cô Sách xuất hiện trông như một cây thông đứng sừng sững trước mặt hai người liền.

Chàng vái chào Lăng Tiêu với Công Dương Thọ vừa cười vừa nói:

-Tiểu bối đường đột yết kiến Lăng lão tiền bối, không ngờ lại được bái yết cả Công Dương lão tiền bối nữa.

Lăng Tiêu chỉ cái ghế đá ở cạnh đó mời chàng ngồi, rồi ông ta lại giới thiệu đệ tử cưng của mình là Cổ Tòng Thanh với chàng.

Công Dương Thọ nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi mỉm cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ tại làm sao đột nhiên đến đây kiếm lão Lăng này như thế, chả lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu xuất hiện gần đây sao?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Công Dương lão tiên bối đoán rất đúng, sào huyệt của Bạch Phát Quỷ Mẫu hiện ở trong Thiên Ma cốc núi Câu lưu.

Công Dương Thọ nghe nói bỗng cười như điên như khùng hoài. Độc Cô Sách thấy ông ta cười như vậy, rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao lão tiên bối lại cười hoài như thế? Chả lẽ tiểu bối đã nói lầm câu nào chăng?

Công Dương Thọ nhìn chàng mỉm cười đáp:

-Trước kia Tào Tháo vì tiếng gian ác của mình quá lớn, chỉ sợ sau khi chết thế nào cũng bị người ta đào mả quật xác. Cho nên y đã làm bảy mươi hai ngôi mộ giả. Tuy bây giờ Bạch Phát Quỷ Mẫu không thể ví được với Tào Tháo, nhưng theo chỗ lão phu biết, những sào huyệt của y thị xây dựng ở trong danh sơn đại xuyên, ít ra cũng có hơn hai mươi nơi.

Độc Cô Sách kêu "ồ" một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Công Dương lão tiên bối cứ yên tâm, tiểu bối phát hiện trong Thiên Ma cốc, sào huyệt của nữ ma đầu ấy có nhiều nhân vật rất quan trọng nên tiểu bối đoán chắc nơi đó thế nào cũng là sào huyệt chủ yếu của thị, nhất thời y thị không thể nào dọn ngay đi được nơi khác. Vậy xin Công Dương lão tiên bối với Lăng lão tiên bối mau mau đi báo cho Ôn cô nương biết, hay là chúng ta hợp sức lại đi diệt trừ y thị ngay, hoặc chúng ta tính toán một cách chu đáo, đợi đến tết Trung Thu sang năm đi Lãnh Vân Phong ở núi La phù giúp Ôn cô nương trả thù cho mẹ.

Công Dương Thọ vừa cười vừa hỏi lại:

-Xin Độc Cô lão đệ hãy nói rõ thêm một chút. Vừa rồi lão đệ nói trong Thiên Ma cốc có vật gì mà gọi là quan trọng? Còn đến tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong có chuyện gì mà lão đệ lại biết rõ nữ ma đầu ấy thế nào cũng có mặt tại đó?

Độc Cô Sách bèn kể chuyện mình tới Thiên Ma cốc như thế nào cho mọi người nghe, nhưng còn chuyện Bạch Phát Quỷ Mẫu định gả con gái cho chàng thì chàng giấu không chịu nói. Nói xong chàng lại hỏi Công Dương Thọ với Lăng Tiêu tiếp:

-Hai vị tiên bối thử nghĩ xem, Bạch Phát Quỷ Mẫu tốn bao nhiêu công lao mới tụ tập được những bộ xương người, thú, cầm và xà như thế để luyện hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát ếm Hồn Sa. Khi nào y thị lại nỡ bỏ nơi đó mà dọn đi nơi khác?

Công Dương Thọ lẳng lẳng nghe xong lại mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ, nếu cứ theo thường tình mà nói, thì quả thực không khi nào Bạch Phát Quỷ Mẫu lại rời bỏ Thiên Ma cốc đâu, mục già ấy tự biết mình quá độc ác, kết thù kết oán rất nhiều, bị các giới trong võ lâm ghét bỏ. Cho nên hể tung tích của y thị đã để cho một người nào biết tới, là y thị sẽ rời khỏi sào huyệt ấy ngay.

Độc Cô Sách nghe nói trợn ngược đôi lonog mày lên lắc đầu mấy cái, hình như chàng không tán thành ý kiến ấy của Công Dương Thọ.

Thấy chàng không tin mình, Công Dương Thọ bỗng cất tiếng cười rất quái dị và hỏi:

-Độc Cô lão đệ, lão phu đánh cuộc với lão đệ nhé?

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Lão tiên bối định đánh cuộc như thế nào?

Công Dương Thọ quay đầu lại nói với Lăng Tiêu rằng:

-Lão lẳng, hãy kể lại câu chuyện sáu tên hung tà của bọn chín đại hung tà định khôi phục lại môn phái như thế nào cho Độc Cô lão đệ nghe đi.

Lăng Tiêu bèn kể chuyện đó cho Độc Cô Sách hay, Công Dương Thọ lại cười và nói tiếp:

-Bây giờ ba chúng ta cùng đi Thiên Ma cốc dò thám một phen nếu Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn ở nơi đó thì coi như Độc Cô lão đệ đã thắng cuộc, lão phu vui lòng cùng lão Lăng đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm Ôn Băng cô nương ngay.

Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Nhờ tiểu bối thua cuộc thì sao?

Công Dương Thọ thở dài đáp:

-Trong bọn chín đại hung tà lại có những sáu tên chưa chết, cái tin chúng sẽ tái xuất thế cần phải báo cho Đại Bi Tôn Giả biết ngay, mà người trong võ lâm chỉ có một mình lão đệ mới biết rõ chỗ ở của Đại Bi Tôn Giả thôi.

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Tất nhiên tại hạ biết rõ chỗ ở của ân sư nhưng thừa lệnh ân sư cấm không được tiết lộ cho ai hay. Vậy mong lão tiên bối thông cảm cho.

Công Dương Thọ vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão phu cũng biết điều đó, nên mới phải dùng cách đánh cuộc này. Nếu Bạch Phát Quỷ Mẫu đã rời khỏi Thiên Ma cốc rồi, thì lão đệ phải đi báo cho Đại Bi Tôn Giả hay những việc lão Lăng vừa nói.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

-Tại hạ đồng ý cuộc đánh đố này, nhưng phải xin mời hai vị lão tiên bối đi ngay mới được.

Lăng Tiêu vội đỡ lời:

-Tất nhiên là phải đi thực nhanh rồi, hai người lão đây có thể đi ngay bây giờ.

Nói xong, ông ta bảo Cổ Tòng Thanh trông nom hang động, rồi cùng Công Dương Thọ, Độc Cô Sách đi núi Câu Lưu luôn. Khi vừa bước chân vào Thiên Ma cốc, Độc Cô Sách đã biết mình thua cuộc rồi, vì tấm bảng đề mấy chữ: "Tự tiện vào sẽ chết", và do một bộ xương người cấm đã biến mất từ bao giờ. Chàng vội rón rén tiến thẳng vào trong cốc. Càng đi sâu vào bao nhiêu chàng càng ngạc nhiên bấy nhiêu, vì chàng mới rời khỏi nơi đây không bao lâu, mà hàng trăm bộ xương rải rác khắp sơn cốc đã mất tích hết rồi.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ lớn tiếng cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ đã thấy chưa? Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh tài ba lắm, y thị không những đã lên trốn đi nơi khác, mà cả những bộ xương luyện Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát ợm Hồn cũng đem đi nốt!

Độc Cô Sách cau mày lại nói với Công Dương Thọ và Lăng Tiêu rằng:

-Hai vị lão tiên bối, chúng ta hãy vào trong hang động xem sao đã?

Hai ông già đều mỉm cười gật đầu. Thế rồi cả ba cùng vận công lực lên tiến thẳng vào trong hang, chỗ ở của Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Ngõ đầu trong hang không những vắng bóng người, và còn quét rất sạch, không để lại một dấu vết gì để người ta có thể biết Bạch Phát Quỷ Mẫu đã ở nơi đây.

Ra khỏi cửa hang, Độc Cô Sách nhìn Công Dương Thọ cười nói:

-Công Dương lão tiên bối, cuộc đua này lão tiên bối đã thắng rồi, nếu không phải tại hạ đích mắt trông thấy những bộ xương rải rác khắp sơn cốc này, và không sử dụng Thập Bát La Hán kiếm pháp tấn công Tiêu Anh luôn một trăm lẻ bốn hiệp, thì ngay chính tại hạ cũng không dám tin cách đây không lâu trong sơn cốc này lại có Bạch Phát Quỷ Mẫu ở với đủ các bộ xương người, thú, cầm và xà như vậy.

Công Dương Thọ vừa cười vừa đỡ lời:

-Tuy Độc Cô lão đệ đã thua cuộc nhưng Công Dương Thọ vẫn vui lòng nói cho Ôn cô nương biết chuyện lão đệ đã khổ tâm theo dõi tìm kiếm Bạch Phát Quỷ Mẫu như thế nào và đã định ước với nữ ma đầu ấy vào tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù nữa.

Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Hiện giờ Ôn cô nương ở đâu thế?

Công Dương Thọ đáp:

-Sau khi cô ta lai tỉnh, vì quá đau lòng đã rời khỏi cốc dưới núi Đại Hán Dương. Trong lúc bực mình, cô ta không nói cho biết là đi đâu hết.

Độc Cô Sách thở dài nói tiếp:

-Ôn cô nương quyết chí trả thù cho mẹ, tổn không biết bao nhiêu công phu mới làm được cạm bẫy để dụ Bạch Phát Quỷ Mẫu tới, ngờ đâu Độc Cô Sách tôi quá lỗ mãng, làm hỏng hết công việc của cô ta, tất nhiên cô ta phải bực mình bỏ đi ngay.

Lăng Tiêu đứng cạnh lắc đầu xen lời nói:

-Độc Cô lão đệ đoán sai, cạm bẫy của Ôn cô nương với anh em chúng tôi đặt ra đó chưa dám chắc thành công một trăm phần trăm. Cho nên dù bị lão đệ phá hỏng, cô ta cũng không đau lòng và tức giận như lão đệ tưởng tượng đâu.

Độc Cô Sách thấy lời nói của Lăng Tiêu có ẩn ý bên trong liền ngạc nhiên hỏi:

-Theo lời nói của Lăng lão tiên bối, chả lẽ ngoài việc đó Ôn cô nương còn gặp một việc khác khiến cô ta phải đau lòng hơn thế nữa ư?

Công Dương Thọ lắc đầu thờ dài và đỡ lời:

-Sao Độc Cô lão đệ thông minh suốt đời mà lại mơ hồ nhất thời như thế? Ôn cô nương cả nhân phẩm lẫn võ công đều tuyệt thế hết, xưa nay rất kiêu ngạo tự phụ, không ngờ ở trên núi Đại Hán Dương lại ngẫu nhiên gặp lão đệ mà mới gặp mặt cô ta có cảm tình chân thật với lão đệ ngay. Sau cô ta phát giác bị lão đệ giểu gạt, như vậy cô ta không đau lòng sao được? Không xấu hổ sao được? Không tức giận sao được? Nên cô ta đang tự cảm thấy không còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa mới lủi thủi bỏ đi một mình như thế.

Độc Cô Sách nghe tới đó giậm chân xuống đất mấy cái, mặt tỏ vẻ hổ thẹn buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

-Hành vi hôm đó của tại hạ quả thực là sơ xuất, đến giờ nghĩ lại cũng cảm thấy rất xấu hổ, thực không dám gặp lại cô ta nữa. Xin hai vị lão tiên bối cố làm thế nào giải thích hộ...

Không chờ Độc Cô Sách nói xong, Công Dương Thọ đã xen lời nói luôn:

-Lão phu hai người đây tuy biết nỗi khổ tâm của lão đệ thực đấy, nhưng cổ nhân có câu "Cởi chuông phải kiếm người cột chuông mới cởi được" bây giờ chỉ có phương pháp rất công hiệu là lão đệ phải đích thân gặp Ôn cô nương giải thích thì hơn.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng gật đầu lia lịa và đáp:

-Tại hạ rất muốn đích thân gặp gỡ cô ta để giải thích nhưng bây giờ chân trời góc bể mệnh mông như thế, biết đi đâu mà tìm thấy cô ta?

Lăng Tiêu an ủi chàng rằng:

-Cổ nhân đã dạy "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng" Độc Cô lão đệ với Ôn cô nương đã có duyên với nhau, thì dù hai người có xa cách đến đâu, thế nào cũng sẽ có ngày có dịp gặp lại nhau.

Độc Cô Sách ngẩng đầu nhìn lên đám mây trắng đang bay lơ lửng ở trên không, lẩm bẩm nói:

-Nếu tôi được gặp lại Ôn cô nương thế nào cũng phải cố hết sức giải thích cho cô ta hiểu.

Công Dương Thọ vừa cười vừa nói:

-Ôn cô nương là người rất kiêu ngạo và khó tính lắm, không hiểu lão đệ có thể chịu nhin được cô ta không?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Lỗi ở tại hạ, thì tất nhiên tại hạ phải chịu nhin cô ta chứ? Nếu được gặp cô ta, dù cô ta có mắng chửi tại hạ thậm tệ, tại hạ cũng quyết không trả lời, dù có đánh chết tại hạ, tại hạ cũng quyết không trả đũa, mà cứ để yên cho cô ta đánh đến kỳ chết thì thôi.

Công Dương Thọ gật đầu đỡ lời:

-Nếu Độc Cô lão đệ mà làm được như vậy, thì lão phu dám chắc sự hiểu lầm này thế nào cũng giải thích xong, và mối lương duyên thế nào cũng thành tựu. Lúc ấy lão đệ sẽ còn được mỹ quyến đẹp và tươi như hoa nở nữa.

Độc Cô Sách nghe thấy Công Dương Thọ nói như thế trong lòng rất cởi mở nhưng nghĩ đến cử chỉ sơ xuất của mình ở Tây Thi cốc núi Điểm Thương, thì chàng lại hổ thẹn đến toát mồ hôi lạnh ra và vội cúi đầu đáp:

-Độc Cô Sách là kẻ bại đức, đâu dám đường đột nghĩ đến điều đó, nếu hai vị tiền bối không còn việc khác chỉ thị thêm thì tại hạ xin phép hai vị đi yết kiến ân sư ngay, để báo tin Lục Hung đã sống lại và sắp ra đời, cho ân sư hay.

Lăng Tiêu vừa cười vừa dặn:

-Lão đệ thưa chuyện này với tôn sư xong chắc Đại Bi Tôn Giả thế nào cũng có chỉ thị. Lúc ấy phiền lão đệ cho chúng tôi biết rõ chỉ thị ấy.

Công Dương Thọ lắc đầu đáp:

-Khỏi cần! Khỏi cần! Lão đệ đi rồi, lão phu với Lăng huynh thế nào cũng chia nhau đem tin bí mật rất quan trọng này đi báo cho các đạo hữu liên quan hay. Nếu Đại Bi Tôn Giả có chỉ thị gì xin lão đệ đi ngay một trong mấy phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Điểm Thương hoặc Trúc chi bang, cho họ biết rõ chỉ thị ấy là được rồi.

Độc Cô Sách gật đầu vâng lời, liền cáo từ Công Dương Thọ với Lăng Tiêu hai người, rồi đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Công Dương Thọ đưa mắt nhìn theo cho tới khi hút dạng Độc Cô Sách rồi, ông ta mới vượt bộ râu dê, ngừng mặt lên trời ngẫm nghĩ. Lăng Tiêu thấy thế mỉm cười:

-Công Dương huynh nghĩ ngợi gì thế?

Công Dương Thọ cau mày đáp:

-Đệ thấy Độc Cô Sách hình như có việc gì lo nghĩ, nên vẻ mặt của y rất hoảng hốt.

Lăng Tiêu lại hỏi tiếp:

-Có phải huynh căn cứ câu nói bại đức của y hồi nãy mà nghĩ ngợi như vậy không?

-Phải. Lời nói ấy của y rất có thâm ý.

-Công Dương huynh đa nghi quá đấy thôi. Độc Cô lão đệ đã là đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả thì nhân phẩm của y ắt phải hơn người. Như vậy khi nào còn có chuyện bại đức nữa? Theo đệ ước đoán, thì có lẽ y cứ ăn năn về việc phá hỏng đại sự của Ôn cô nương mà mới thốt ra lời nói ấy thôi.

-Lăng lão nghĩ như vậy cũng có lý. Với Ôn cô nương, một người tài sắc song toàn như thế, tất nhiên Độc Cô Sách trông thấy cô ta phải xiêu lòng ngay. Lúc đầu có lẽ y còn nghi ngờ cô ấy là người thuộc phái hung tà mới không dám gần gũi, nhưng tới khi y biết rõ sự thật rồi y lại cảm thấy mình đã chót làm một việc lầm lỡ rất lớn, thì lẽ dĩ nhiên y phải bị lương tâm cắn rứt và hổ thẹn không dám lên tiếng yêu cầu cô ta nữa.

-Sự thật Độc Cô lão đệ với Ôn cô nương thật là đôi trai tài gái sắc hiếm có trong võ lâm. Chúng ta nên giúp cho họ thành một đôi lương duyên mỹ mãn, và chúng ta lại phải dặn bảo Tạ tiên tử, biểu tỳ của Độc Cô lão đệ, hết sức giúp cho hai người thành vợ thành chồng mới được.

-Lăng lão nói rất phải. Bây giờ chúng ta hãy đi báo tin lục Hung phục sinh cho các bạn hữu hay biết ngay mới được. Lão đi Thiếu Lâm và Võ Đang còn mỗ thì đi Điểm Thương với Không Động.

-Điểm Thương cũng không xa lắm, nhưng Không Động ở chỗ xa lác xa lơ như vậy, huynh nhận đi báo tin cho phái ấy chả là thiệt thòi lắm ư?

-Trời sinh ra mỗ có đôi chân đi rất nhanh, chuyên đi khắp danh sơn đại xuyên của thiên hạ. Như vậy dù có đi xa một chút cũng không sao. Huống hồ mỗ đang muốn được lão đạo sĩ Hoàng Diệp cho nhậu thứ rượu Bách Hoa Xuân Sắc tửu mà y vẫn quý báu xưa nay.

-Đệ biết huynh nhận đi Không Động thế nào cũng có mục đích gì, bằng không, khi nào huynh lại tự động đòi hỏi xa như thế? Không những Bách Hoa Xuân Sắc của Hoàng Diệp đập nhân là một thứ rượu ngon rất quyến rũ, mà cả Linh nữ Không Thanh hương trà, một thứ trà đặc sản của núi Điểm Thương cũng là một môn khiến huynh rất thèm thuồng.

Công Dương Thọ nghe Lăng Tiêu nói trúng tâm sự của mình liền tí hai mắt lại, vuốt bộ râu dê, cười giọng quái dị đáp:

-Lăng lão đoán đúng lắm. Mỗ định làm mai cho tiểu đệ của Tạ Dật Tư, chả lẽ nằng lại tiếc của, không chịu mời lão ăn uống những thứ ngon lành hay sao?

Nói tới đó, ông ta chỉ Lăng Tiêu cười ha hả, nói tiếp:

-Mỗ đi Điểm Thương thì được uống mấy chén trà Linh nữ Không Thanh hương, đến núi Không Động được uống mấy cân Bách Hoa Xuân Sắc tửu, còn Thiếu Lâm, Võ Đang thì xưa nay vẫn tự phụ là môn phái lớn, tất nhiên giới luật của họ rất thâm

nghiêm, lão đi tới đó chỉ được uống trà khô, ăn cơm hẩm của bọn hoà thượng với đạo sĩ nghèo thôi.

Nói xong ông ta lại cười vẻ đắc trí, rồi giơ tay chào Lăng tiêu, ung dung đi ngay.

Lăng Tiêu thấy bạn già rất hay khôi hài ấy đã đi xa rồi, liền lắc đầu cả cười, rồi cũng lên đường đi Thiếu Lâm ở tỉnh Phúc Kiến để báo tin lục Hung tái sinh cho Liễu Trần đại sư, phương trượng của phái Thiếu Lâm hay.

Công Dương với Lăng Tiêu hai vị lão hiệp chia nhau ra đi báo chi cho biết các đại giáo phái. Bây giờ lại tới chuyện Độc Cô Sách đi yết kiến Đại Bi Tôn Giả ân sư của chàng.

Tung tích của Đại Bi giấu dạng rất huyền bí, người đời ít ai biết rõ, nhưng sự thật ông ta không phải lẫn khuất ở những nơi thâm sơn cùng cốc. Ít người lui tới trái lại ông ta ẩn cư ở trong một ngôi chùa nhỏ rất thanh tịnh trên núi Cửu Hoa tại tỉnh An Huy đấy thôi.

Xung quanh ngôi chùa ấy, cảnh sắc rất thanh u, nên thường có du khách vào chùa du ngoạn, nhưng không ai biết trong chùa có một lão hoà thượng trông rất nhớ bản lại là Đại Bi Tôn Giả thánh tăng của võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy ngót trăm năm rồi.

Độc Cô Sách tới Cửu Hoa, chưa vào tới nơi trong chùa đã thấy tình hình khác lạ, vì ân sư của chàng, ngày thường tuy không chịu cạo đầu cạo râu, trông rất nhớ bản hình như Tế Công hoà thượng nhưng trái lại xung quanh chùa, ngày nào ông ta cũng quét dọn sạch sẽ.

Hôm nay chàng tới cửa chùa, thấy mạng nhện chằng chịt, ở dưới đất cỏ mọc rất rậm, hình như đã lâu không có người ở vậy.

Thấy thế, Độc Cô Sách liền hoài nghi và nghĩ bụng:

"Đã mấy chục năm nay, ân sư không hề rời khỏi ngôi chùa này nửa bước, chẳng lẽ công danh của sư phụ đã hoàn mãn và đã viên tịch trở về Tây Phương rồi chăng?"

Nghĩ tới đó, chàng rầu rĩ khôn tả, vội phi thân nhảy qua cửa chùa, nhưng khi lên tới trên nóc cửa, chàng nhìn vào trong chùa, đã kinh hãi đến mất hồn vía rồi.

Thì ra ngôi chùa bên trong nhà cửa tuy ít, chỉ có một ngôi điện với hai căn nhà ngang thôi nhưng cái sân ở trước điện thì lại lớn rộng vô cùng, diện tích rộng ngót một mẫu. Ngoài cửa chùa đã mọc đầy cỏ lau thì tất nhiên trong sân cũng không có người quét dọn. Chàng vừa hoảng sợ vừa phi thân nhảy xuống dưới sân, rảo cẳng tiến thẳng tới trước cửa điện. Chàng bỗng thấy trên bậc đá ở cửa điện có bốn vết chân. Bốn vết chân đó không phải là vết giày của hoà thượng, mà lại là vết chân của đàn bà, một đôi là vết cung hài nhỏ nhỏ (bó chân) và đôi kia là chân tự nhiên (không bó).

Độc Cô Sách thấy thế liền nghĩ bụng:

" Trong bảo điện là chỗ tham kinh lễ Phật của ân sư, sao lại có vết chân của đàn bà xuất hiện như thế này? Thật là quái dị không thể tưởng tượng được".

Vì thấy sự quái dị ấy mà chàng đã đoán chắc, nếu ân sư mình không phải công công thành hoàn mãn đã tịch rồi, thì thế nào cũng vì việc khác, rời khỏi ngôi chùa này đã lâu nên ngôi chùa mới hoang vu như thế.

Tình cảnh trước mặt quái đản như vậy, tất nhiên chàng không phải theo thường lệ mà thông danh họ xin vào yết kiến nữa. Trái lại chàng không vào trong điện mà giở kinh công tuyệt đỉnh ra nhẹ nhàng phi thân tới cạnh điện.

Khi tới chỗ cạnh điện, chàng thấy không có một bóng người nào hết, tịch mịch như nhà có tang vậy. Chàng không dám lỗ mãng tiến vào trong điện mà chỉ rón rén đi tới trước cửa sổ, nhìn qua khe cửa sổ ngó vào bên trong.

Chàng không nhìn vào còn khá, lúc nhìn kĩ tình cảnh trong điện lại càng làm cho chàng giật mình kinh hoàng thêm. Vì các tượng Phật ở trong đó đã bị dọn sang một bên, bàn thờ đã thành cái sập để ngủ trên đó có một thiếu nữ áo đỏ đang nằm ngủ hình như đã ngủ say rồi.

Vì nàng ta quay mặt vào bên trong nên không trông thấy rõ hết bộ mặt, chỉ trông thấy một nửa thôi, nhưng nửa mặt đó của nàng ta trắng như tuyết, tóc bóng bẩy như mây, là một thiếu phụ tuyệt đẹp, tuổi trạc ngoài đôi mươi.

Thấy thế, Độc Cô Sách càng hoài nghi thêm. Điều thứ nhất khiến chàng thắc mắc, là không hiểu ân sư của mình Đại Bi Tôn Giả đã đi đâu rồi? Điều thắc mắc thứ hai là không hiểu thiếu phụ áo đỏ này là ai? Điều thắc mắc thứ ba, là vừa rồi chàng rõ ràng trông thấy bốn vết chân, trong đó có hai cái là cung hài còn hai vết chân nữa là chân trần, vậy chân của ai. Hai cái vết chân cung hài chắc là của thiếu phụ này.

Chàng càng nghĩ càng thắc mắc không hiểu, lại ngó qua khe cửa sổ nhìn vào lần nữa. Lần này chàng lại giật mình đến thót một cái, càng kinh hãi vì tình cảnh ở trong điện đã thay đổi, khiến chàng không dám tin vào mắt mình..

Thì ra vừa rồi thiếu nữ áo đỏ nằm quay mặt vào bên trong, bây giờ nàng lại quay ra bên ngoài.

Vừa rồi chàng thấy nửa mặt của thiếu phụ da trắng như tuyết, mặt đẹp như tiên tử, tóc đen và bóng bẩy vô cùng, nhưng bây giờ thiếu phụ ấy nằm quay ra, nửa mặt nọ đã sát chiếu, còn nửa mặt kia thì lại da nhăn nheo, tóc bạc như một bà cụ già, như vậy Độc Cô Sách không kinh hãi sao được? Chàng liền nghĩ bụng:

"Sự biến hoá này nguyên nhân ở đâu? Trên sập đã thay đổi một người khác, hay là vẫn người ấy? Có lẽ vẫn là một người. Vừa rồi nàng ta bỏ mặt nạ ra, bây giờ lại đeo mặt nạ vào cũng nên".

Lại còn một điều khiến chàng kinh ngạc hơn thế nữa. Là vì với công lực của chàng lúc này, đôi tai rất thính, những việc gì ở chỗ cách chàng hai ba trượng, dù là

cái kim rớt xuống đất, chàng cũng nghe thấy kêu rất rõ. Nay người đàn bà nằm ở trên sập, xoay người như vậy mà sao chàng lại không hay biết gì hết?

Trong lúc chàng đang kinh ngạc, thì đột nhiên nghe thấy trong điện có tiếng áo bay phát phới. Chàng chưa kịp rút lui, thì đã nghe thấy bên trong có tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc kêu và giọng rất thánh thót nói:

-Tiểu muội đã về đấy à? Sao không vào trong điện ngay lại cứ đứng ở ngoài ấy lâu như thế làm chi?

Tiếng nói vừa dứt, chàng nghe thấy cửa điện kêu đến "kẹt" một tiếng, và đã thấy thiếu nữ áo đỏ có tấm thân rất lả lướt xuất hiện trước cửa rồi. Thiếu nữ này chính là người vừa nằm trên sập, nhưng lúc này nàng ta đã dùng một cái khăn màu hồng vừa to vừa dày che kín cả bộ mặt và đầu tóc.

Độc Cô Sách thấy nàng ta bỗng dùng khăn đỏ che mặt như vậy, đang kinh ngạc, thì ngờ đâu thiếu phụ áo đỏ ấy trông thấy chàng, rất ngạc nhiên, lui về phía sau nửa bước, trầm giọng hỏi:

-Bạn là ai? Tại sao lại đến đây nhòm ngó trộm như thế?

Độc Cô Sách vội đi vòng qua trước cửa điện, chấp tay vái chào rồi cười ha hả đáp:

-Cô nương, đáng lẽ hai câu này cô nương phải để cho tại hạ hỏi mới đúng.

Thiếu nữ áo đỏ ngạc nhiên hỏi lại:

-Tại sao thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ theo sư gia ở chùa Vô Cấu này học thi cử kinh sử, luyện tập khí giới chưởng pháp từ hồi còn nhỏ, sau từ biệt ân sư đi ra ngoài giang hồ để học hỏi kinh nghiệm. Hôm nay mới về chùa tham kiến ân sư. Như vậy sao cô nương bảo tại hạ nhòm ngó trộm được?

Thiếu nữ áo đỏ nghe nói bật cười hỏi tiếp:

-Như vậy người là chủ mà ta là khách phải không?

-Tại hạ cũng chưa hoàn toàn là chủ nhân gia sư.

-Vừa rồi bỗng cô nương thấy bạn nhảy ở trên nóc cửa sổ xuống đất, khinh công khá cao siêu. Vậy xin bạn cho biết tôn sư là vị cao nhân nào thế?

Vì Độc Cô Sách biết ân sư mình không thích cho người ta khoe khoang cái tên Đại Bi Tôn Giả, nên chàng không dám nói rõ tên thật mà chỉ bịa đặt một cái tên khác để trả lời đối phương rằng:

-Gia sư là Nhơ Bản thượng nhân.

-Cái tên ấy rất đúng với sự thật. Bạn có thấy không? Trong chùa này, đâu đâu cũng có mạng nhện giăng đầy, cỏ lau mọc khắp nơi. Như vậy ngôi chùa này không xứng với cái tên Vô Cấu chút nào, phải nên gọi là chùa Nhơ bản thì đúng hơn.

Độc Cô Sách không thèm đếm xỉa tới lời chế giễu của đối phương, chỉ hỏi lại rằng:

-Theo cô nương nói thì khi các cô tới gia sư đã đi xa rồi phải không?

-Khi chúng tôi tới đây không thấy một người nào hết, lại tưởng là ngôi chùa bỏ hoang, mới vào đây để ở tạm...

Nói tới đó, nàng bỗng nghĩ đến câu hỏi của Độc Cô Sách trong đó có câu "các cô", liền tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn chàng ta và hỏi lại:

-Tại sao bạn lại biết bốn cô nương còn có một người bạn nữa?

Độc Cô Sách liền chỉ bốn vết chân ở dưới bậc đá, mỉm cười đáp:

-Đây có hai đôi vết chân mà chân của cô nương lại bé nhỏ không phải là chân tự nhiên. Huống hồ vừa rồi cô nương lại tưởng lầm tại hạ là tiểu muội của cô nương, như vậy cô nương chả có thêm một người bạn nữa là gì?

-----oO-----